

svarer ganske til en Udtalelse, der engang her i Salen er falden, at den Lov ville vi ikke have, thi den Minister skal ikke have Lov til at sætte sit Navn under den Lov. — Der er ogsaa en anden Udtalelse af det ærede Medlem, som jeg tror, er bleven noget misforstået, og som Folk have forundret sig over; det var den Udtalelse af det ærede Medlem, at et Ministerium er ansvarligt ikke alene for, hvad der sker, men ogsaa for, hvad der ikke sker, naar det bliver ved Roret. Jeg har antaget, at det var en Udtalelse, som skulde lægge Ansvaret paa Regjeringen for denne Lov, den er nemlig brugt ved Indbringelsen af dette Lovforslag og specielt med Hensyn til dette; at det ærede Medlem, som selv har været Førsteminister, skulde have brugt denne Udtalelse i Almindelighed, kan jeg ikke tænke mig; som en Reservation med Hensyn til dette Forslag kan jeg forstaa den, og det er jo ogsaa tydeligt nok, at det er saa, thi det ærede Medlem tilføiede, at han vilde tilføie et Par Ord om dette Lovforslags Stilling til det mere almindelige politiske Spørgsmaal. Vi faae altsaa her at vide, at hvis dette Lovforslag bliver fremmet, har Regjeringen Ansvar for det, det følger af sig selv; men hvis det ikke bliver til Noget, saa har Regjeringen ogsaa Ansvar for det. Jeg antager, at det er den Reservation, der er tagen, og det forekommer mig, at det er for Folkethinget meget behageligt, naar man faar det stillet saaledes, at det juridiske Ansvar har jo Regjeringen, og vi Andre have slet intet Ansvar af nogenformelst Art. Jeg har dog hidtil troet, at man sad her under et vist moralsk Ansvar, men kan det indrettes saaledes, at denne Reservation kan tages ved ethvert Lovforslag, at Regjeringen er ansvarlig for Lovforslaget, ogsaa naar det ikke bliver til Lov, saa kunne vi sidde her og have gode Dage og, som man siger, lade Ziolen sørge. Det vilde saa efterhaanden blive en meget let og søgt Stilling at være Medlem af Folkethinget; thi saa ville vi Intet faae at sørge for eller behøve at tage sig nær; Regjeringen kan jo bære Ansvar for alle vore Sorger, saa kunne vi selv beholde alle Glæderne. Jeg veed jo, at enkelte Medlemmer ville have, at Regjeringen skulde bære Ansvar for alle vore Sorgerne og Glæderne, men jeg synes imidlertid, det er bedst, vi beholde Glæderne for os selv. Jeg har altsaa ikke forstået det ærede Medlems nævnte Udtalelse som en almindelig Udtalelse, men kun som gjældende overfor dette Lovforslag. Har jeg misforstået det ærede Medlem, gjør det mig ondt. Jeg har aldrig tvivlet om, at, naar en Mand af det ærede Medlems Betydning kom her ind i Thinget, kunde det ikke være for at

indtage en passiv Stilling. Det ærede Medlem maa have Brug for Handling og Aktion, det følger af sig selv; det forekommer mig, at det kan man slutte af hans Fortid. Derfor har det været mig kjær, at den Forventning, jeg har haft i den Retning, er bleven saa fuldstændig bekræftet. Jeg glæder mig ogsaa over, at det ærede Medlem har været istand til at omvende den Side af Salen, hvortil han i ethvert Tilfælde paa et meget væsentligt Punkt har sluttet sig. Jeg tror, at det baade af politiske og andre Grunde, ogsaa af Hensyn til Landets Vel, som jo dog ogsaa skal tages i Betragtning her, er heldigt, og jeg tror ogsaa, at ligefrem Ryttegrunde ville føre dertil. Vi have gennemlevet en tidligere Periode her, hvor man ikke forhandlede og endogsaa slog sine egne Lovforslag ihjel. Dengang sagde jeg Noget til et æret Medlem, hvem jeg ikke tør tale til idag, som jeg tror gjorde en vis Virkning, fordi det dengang blev anerkjendt. Det er et gammelt Ord af den Slags, som jo pleier at have Kurs her i Salen, og som skal indeholde en vis Sandhed i det borgerlige Liv, og derfor maaste ogsaa kan have det i politiske Forhold. Det lyder saaledes: De taue Veilere trække altid det korteste Straa!

Falbe-Hansen: Naar jeg har været en af Forslagsstillerne til denne Lov, er det ikke uden mange Betæneligheder. Jeg har haft nogen Betænelighed ved selve det Princip, der ligger til Grund for Lovens, idet jeg har tænkt, at den Vej, man burde gaa, egentlig var en noget anden. Naar jeg betragter den bestaaende Kommunebestaatning, hvorledes den var i sin Oprindelse, har jeg et Indtryk af, at den i sin Tid var en endogsaa fortrinlig Bestaatningsform. Tanken i den var jo en dobbelt, nemlig at man dels skulde beskaffe Enhver, der boede i Kommunen, efter hans Formue og Veilighed, altsaa efter hans Formue og Indtægt, og ved Siden deraf skulde der paalægges en Skat, som hvilede paa de faste Eiendomme og paa Virksomheden. Det var altsaa et dobbelt Princip, det ene, at Personen skulde beskattes i Forhold til Skatteevnen, og det andet, at der skulde ydes i Forhold til den Rytte, man havde af Kommunen; i Forhold til den Uleilighed, man forarsagede. Det fandt Udtryk i en dobbelt Bestaatning: i en Bestaatning af Personen paa den ene og af Formue og Næring paa den anden Side. Dette Princip, som ogsaa det ærede Medlem fra Aarhus (Singerslev) udtalte sig om, forekommer mig i og for sig at være korrekt, men i Tidens Løb er det blevet fuldstændig forkludret, og